

Arrest

**nr. 57 573 van 8 maart 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart ter terechtzitting de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en is geboren op X.

Bij aangetekend schrijven van 28 april 2010 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 2 juli 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond. Tegen deze beslissing heeft de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

en. Bij arrest van 20 oktober 2010 met nummer 49 840 vernietigt de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2010 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Op 29 oktober 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van de verzoekende partij opnieuw ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28/04/2010 werd ingediend door:

*B., D. (...) nationaliteit: Servië
geboren te Mala Dobranja op 22.09.1987 adres: (...)
+
B., S. (...) Née à Obilic, le 13.03.1987
+
B., E. (...)
Née à Kojnik, le 01.06.2003
B., S. (...)
Née à Kojnik, le 15.05.2005
B., E. (...)
Né à Kojnik, le 20.02.2007
B., N. (...)
Né à Kojnik, le 30.06.2008
B., E. (...)
Née à Tienen, Le 17.07.2009*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden aangewend voor het bekomen van een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Uit het verslag van de arts-attaché (zie gesloten omslag) blijkt dat betrokkene lijdt aan aandoening waarvoor hij wordt opgevolgd en medicatie neemt. Deze aandoening kan worden beschouwd als een ernstige aandoening die zonder adequate behandeling een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene is afkomstig van Kosovo maar heeft voor zijn verblijf in België langdurig in Montenegro verbleven. Bijgevolg stelt zich de vraag of betrokkene voor de behandeling van zijn aandoening terecht kan in Kosovo, land van herkomst, of in Montenegro, land van vorig verblijf.

Uit een medicatielijst van het ministerie van gezondheid van Kosovo blijkt dat er medicatie beschikbaar is om de aandoening van betrokkene te behandelen. Uit het rapport 'Kosovo: Etat des soins de santé - Mise à jour-juin 2007' blijkt dat er in Kosovo ook voorzieningen zijn om de aandoening waaraan betrokkene lijdt te behandelen. Uit correspondentie dd. 10-10-2008 met de Belgische ambassade, blijkt dat er in Montenegro adequate zorg, opvolging en medicatie beschikbaar is voor de aandoening waaraan betrokkene lijdt.

Hieruit kan worden besloten dat betrokkene voor zijn medische zorgen in principe terecht kan in zowel Kosovo als Montenegro. Wel dient betrokkene te worden opgevolgd in een stabiele omgeving, waarbij de hulp van zijn familie onontbeerlijk is. Gezien deze beslissing ook geldt voor zijn echtgenote en moeder kan worden verondersteld dat zij betrokkene ook hulp bieden en bijdragen in de financiële situatie van het gezin. Uit het administratief dossier blijkt dat de overheid van Kosovo hulp geeft bij de reïntegratie van teruggekeerde personen waaronder de reïntegratie van kwetsbare groepen en dat er in Montenegro geen streken zijn met een hoog veiligheidsrisico wat betreft politiek, inter-etnisch en interreligieus.

De arts-attaché concludeert dan ook dat de aandoening waaraan betrokkene lijdt, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling zowel in Kosovo als in Montenegro beschikbaar is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst. Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielprocedure van betrokkenen nog lopende is, verzoek ik u

-het attest van immatriculatie welk aan betrokkenen werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielprocedure

-het attest van immatriculatie welk aan betrokkenen werd afgegeven in te trekken en betrokkene weer in het bezit te stellen van een bijlage 35, tot nadere berichtgeving over de lopende asielprocedure

-het attest van immatriculatie welk aan betrokkenen werd afgegeven in te trekken en de bijlage 26bis verder te verlengen, tot nadere berichtgeving over de lopende asielprocedure.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. De vraag van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verweerder, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.1.1. De verzoekende partij stelt dat een gewone arts de bevindingen van een arts-specialist niet kan overrulen. Voorts stelt de verzoekende partij dat ze in haar regularisatieaanvraag aangegeven heeft dat de “stabiele omgeving” als bestaansvoorwaarde niet aanwezig is. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Verwerende partij steunt haar bestreden beslissing op het verslag van de arts-attaché dr. P. D. (...). Deze beoordeelt de verslagen van ethnopsychiater dr. Ph. W. (...).

Ten eerste, kan een gewone arts de bevindingen van een arts-specialist niet overrulen.

Ten tweede, formuleert de arts-attaché als conditione sine qua non voor de genezing van verzoekende partij (ongeacht de discussie of verzoekende partij werkelijke toegang heeft tot adequate behandeling) dat “hierbij een stabiele omgeving evenwel noodzakelijk is voor verder herstel van betrokkene” (zie stuk nr. 2). Bij gebreke is het leven of de fysieke integriteit van verzoekende partij in gevaar.

Verzoekende partij heeft in zijn regularisatieaanvraag aangegeven dat deze “stabiele omgeving” als bestaansvoorwaarde niet aanwezig is (zie regularisatieaanvraag). In het gedinginleidende verzoek tot regularisatie heeft verzoekende partij gesteld dat hij oud-ijzer diende te verzamelen om zijn familie en hemzelf te kunnen onderhouden. Omdat dit niet toereikend was stonden zijn kinderen soms op de

vuilnisbelt om eten te vinden. Deze bescheiden inkomsten laten hem niet toe om de relatief dure medische behandelingen in zijn land van herkomst voor zijn letale aandoening te bekostigen. Hij is hierdoor de facto uitgesloten van een medische behandeling in zijn land van herkomst of Montenegro. De arts-specialist oordeelt dat verzoekende partij niet naar zijn land van herkomst of Montenegro kan terugkeren omdat juist de ervaringen en leefomstandigheden aldaar de oorzaak uitmaken van het trauma waaraan verzoekende partij lijdt (zie stuk nr. 3). Verwerende partij miskent het meer gezaghebbende oordeel van de arts-specialist.

Om voorgaande redenen is de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Toelichting. De motivering moet afdoende en draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; BULENS, nr. 43 596 van 30 juni 1993; FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; JAQUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*. Mechelen. Kluwer. 2002. nr.749). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is,"

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"Verzoeker stelt enerzijds dat een gewone arts de bevindingen van een arts-specialist niet kan overrulen en stelt anderzijds dat er geen stabiele omgeving aanwezig is, noch in Kosovo, noch in Montenegro, wat de arts-attaché wel als een *conditione sine qua non* vooropstelde voor zijn genezing.

Verwerende partij heeft de eer om te antwoorden dat de uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand van verzoekster en aangaande de situatie in het land van herkomst wel degelijk toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Dit blijkt overigens duidelijk uit artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1, De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)"

Verwerende partij heeft ook de eer te verwijzen naar de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Pari. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34-36) waarin aangaande artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende te lezen is:

"In artikel 9 ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.

Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. (...)"

Vervolgens heeft de verwerende partij de eer vast te stellen dat uit de conclusies van het advies d.d. 14 juni 2010 van de ambtenaar-geneesheer duidelijk blijkt dat de posttraumatische stress stoornis van verzoeker geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling in principe beschikbaar is zowel in Kosovo als in Montenegro. Vervolgens wordt er gesteld dat er dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Zoals verzoeker weergeeft is een stabiele omgeving inderdaad noodzakelijk. De bestreden beslissing geeft derhalve op duidelijke wijze weer dat, aangezien de beslissing ook geldt voor zijn echtgenote en moeder, er redelijkerwijze

gesteld kan worden dat zij verzoeker ook hulp bieden en bijdragen in de financiële situatie van het gezin. De bestreden beslissing stelt verder dat uit het administratief dossier blijkt dat de overheid van Kosovo hulp geeft bij de re-integratie van teruggekeerde personen waaronder de re-integratie van kwetsbare groepen en dat er in Montenegro geen streken zijn met een hoog veiligheidsrisico wat betreft politiek, interetnische en interreligieus. Met deze motivering komt de beslissing tegemoet aan het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 20 oktober 2010.

Verder heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing op correcte wijze dit advies van de arts-attaché heeft opgenomen en vastgesteld dat, aangezien verzoeker afkomstig is van Kosovo maar langdurig in Montenegro verbleven heeft, nagekeken moet worden of verzoeker voor de behandeling terecht kan in Kosovo of in Montenegro. De bestreden beslissing verwijst ook naar de correspondentie d.d. 10 oktober 2008, met de Belgische ambassade van Montenegro waaruit is gebleken dat er in Montenegro adequate zorg, opvolging en medicatie beschikbaar is voor de aandoening waaraan verzoeker lijdt. (*Il existe effectivement des cliniques qui gèrent la maladie PTSD ; l'une se trouve à Kotor, les autres à Kikcic, Podgorica et Berane avec des suivis adéquats'* vrije vertaling: er bestaan wel degelijk ziekenhuizen die de ziekte PTSD behandelen, ; er bevindt zich één in Kotor, en anderen in Kikcic, Podgorica en Berane).

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat zelfs indien, zoals blijkt uit 'Kosovo: état des soins de santé - mise à jour- juin 2007' de voorzieningen volstrekt ontoereikend zouden zijn voor de talrijke patiënten, er in Montenegro, zoals supra uiteen werd gezet, wel degelijk opvolging, adequate zorg en medicatie voorhanden is.

De verwerende partij heeft de eer om vervolgens te vervolgen dat artikel 62 van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Evenmin maakt verzoeker in zijn verzoekschrift aannemelijk dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om de relatief dure medische behandelingen in zijn land van herkomst voor zijn letale aandoening te bekostigen en hij hierdoor de facto uitgesloten zou zijn in zijn land van herkomst of Montenegro. Verwerende partij heeft de eer te stellen dat deze uitspraak enerzijds louter hypothetisch is nu verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen wat de kostprijs is van dergelijke behandeling, noch bewijzen neerlegt waaruit zou blijken dat zijn inkomen of vermogen hiertoe niet voldoende is. Anderzijds, door deze uitspraak, erkent verzoeker het feit dat er medische behandeling beschikbaar is zowel in het land van herkomst als in Montenegro.

Verzoeker slaagt er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan geconcludeerd worden dat de beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

" Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428) (...)"

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen

omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit de aanvraag van de verzoekende partij om op basis van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is. Er wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij weliswaar lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat wordt behandeld doch dat er zowel in Kosovo als in Montenegro een behandeling beschikbaar is, dat verondersteld kan worden dat de echtgenote en de moeder van de verzoekende partij ook hulp kunnen bieden en bijdragen in de financiële situatie van het gezin, dat de Kosovaarse overheid hulp geeft bij de reïntegratie van teruggekeerde vluchtelingen waaronder de reïntegratie van kwetsbare groepen, dat er in Montenegro geen streken zijn met een hoog politiek, interetnisch of interreligieus veiligheidsrisico en bijgevolg deze aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Tevens wordt toegelicht hoe het bestuur tot deze vaststellingen is gekomen. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

De verzoekende partij voegde bij haar aanvraag verder een medisch attest, opgesteld door een psychiater waarin wordt bevestigd dat de situatie in het land van herkomst van de verzoekende partij aan de basis ligt van het opgelopen trauma (*"PTSD réactive par certain conditions en Belgique qui confirme l'origine (pays d'origine) de sa traumatisme"*) en dat de verzoekende partij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat daar de trauma's ontstaan zijn (*"Le patient peut-il voyager vers son pays d'origine? Pourquoi pas? Non, cf. trauma de le pays d'origine"*).

Uit het advies van 14 juni 2010 van de ambtenaar-geneesheer die door verwerende partij werd aangesteld om de gezondheidstoestand van de verzoekende partij te onderzoeken blijkt dat deze van oordeel was dat de verzoekende partij lijdt aan een ernstige aandoening die zonder adequate behandeling een risico vormt voor zijn leven of fysieke integriteit en er bijgevolg diende te worden nagegaan of de verzoekende partij voor een behandeling van haar aandoening terecht kan in Kosovo, zijnde het land van herkomst, of Montenegro, zijnde het land van vorig verblijf. De ambtenaar-geneesheer besloot dat er zowel in Kosovo als Montenegro *"in principe voorzieningen zijn voor de*

behandeling van post-traumatische stress stoornis” en dat de verzoekende partij medisch gezien kan terugkeren naar één van beide landen, doch hij stelde hierbij uitdrukkelijk dat uit de inlichtingen waarover hij beschikte bleek dat de voorzieningen in Kosovo “volstrekt ontoereikend zijn voor de talrijke patiënten”, dat “rekening (dient) gehouden te worden dat een onstabiele omgeving nefast kan zijn voor het herstel” en dat “een stabiele omgeving (...) noodzakelijk is voor verder herstel.”

Daargelaten de vraag of de stellingname van een arts-generalist dat een vreemdeling met een psychische aandoening naar zijn land van herkomst of verblijf kan terugkeren zwaarder kan doorwegen dan deze van een gespecialiseerd geneesheer (in casu een psychiater) die er een tegengestelde mening op na houdt, moet worden opgemerkt dat de door de verwerende partij geconsulteerde arts de mogelijkheid tot terugkeer van de verzoekende partij hoe dan ook heeft verbonden aan de voorwaarde dat de verzoekende partij zou terechtkomen in *“een stabiele omgeving”*. De verzoekende partij heeft in haar verzoek om tot een verblijf om medische redenen gemachtigd te worden evenwel toegelicht dat zij noch in Kosovo, noch in Montenegro over een stabiele omgeving beschikt. Bij arrest van 20 oktober 2010 met nummer 49 840 werd de beslissing van 2 juli 2010 in zake de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vernietigd, daar uit geen enkel gegeven van de bestreden beslissing kon afgeleid worden of de verwerende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen heeft onderzocht of de voorwaarde die door de door haar geconsulteerde arts werd gesteld – en die indien er niet aan wordt voldaan volgens het medisch advies “nefast” kan zijn – is vervuld. Bijgevolg heeft de verwerende partij op 29 november 2010 een nieuwe beslissing genomen. In deze thans bestreden beslissing voegde de verwerende partij de volgende bevindingen toe *“Wel dient betrokkene te worden opgevolgd in een stabiele omgeving, waarbij de hulp van zijn familie onontbeerlijk is. Gezien deze beslissing ook geldt voor zijn echtgenote en moeder kan worden verondersteld dat zij betrokkene ook hulp bieden en bijdragen in de financiële situatie van het gezin. Uit het administratief dossier blijkt dat de overheid van Kosovo hulp geeft bij de reïntegratie van teruggekeerde personen waaronder de reïntegratie van kwetsbare groepen en dat er in Montenegro geen streken zijn met een hoog veiligheidsrisico wat betreft politiek, inter-etnisch en interreligieus.”*

Vooreerst dient de Raad erop te wijzen dat deze informatie met betrekking tot Kosovo niet opgenomen is in het administratief dossier. In het administratief dossier is wel een *“Country Sheet Kosovo”* (Januari 2010) van Caritas International. Dit is een zeer omvangrijk rapport van recente datum waarnaar in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk verwezen wordt. Het is ook niet duidelijk of de verwerende partij zich op dit rapport steunt om te stellen dat *“dat de overheid van Kosovo hulp geeft bij de reïntegratie van teruggekeerde personen waaronder de reïntegratie van kwetsbare groepen.”* Voorts laat de verwerende partij na aan te geven welke hulp de Kosovaarse overheid in voorliggend geval precies kan bieden, gelet op de gekende medische problematiek van de verzoekende partij en het feit dat een stabiele omgeving voor de verzoekende partij vereist is. Daar de ambtenaar-geneesheer in zijn advies uitdrukkelijk gesteld heeft dat een *“stabiele omgeving”* noodzakelijk is voor verder herstel van de verzoekende partij, dient de verwerende partij in de bestreden beslissing precies en grondig te motiveren hoe de verzoekende partij in haar land van herkomst een stabiele omgeving kan hebben. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband ook op dat waar in de bestreden beslissing verondersteld wordt dat de moeder van de verzoekende partij ook hulp kan bieden en financieel kan bijdragen, hieruit niet blijkt of er rekening werd gehouden met de leeftijd en de gezondheidstoestand van de moeder. De moeder van de verzoekende partij is geboren op 10 september 1934. In de beslissing van 2 juli 2010 concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de moeder van de verzoekende partij aan een aandoening lijdt die als pathologie een reëel risico inhoudt wat haar leven of fysieke integriteit betreft indien er geen adequate behandeling is. Met betrekking tot de moeder werd dan geoordeeld dat er adequate behandeling is in het land herkomst. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing ook verondersteld wordt dat de echtgenote van de verzoekende partij hulp kan bieden en kan bijdragen in de financiën, maar uit de bestreden beslissing blijkt niet of in casu – gelet op de gegevens van de zaak – onderzocht werd of dit daadwerkelijk mogelijk is.

Bovendien is de informatie met betrekking tot Montenegro, met name de correspondentie met de Belgische ambassade, niet in het administratief dossier opgenomen. De verwerende partij steunt zich op deze briefwisseling om te stellen dat de verzoekende partij in Montenegro terecht kan. In het administratief dossier werd wel een *‘Country Sheet rapport Montenegro’* van november 2008 toegevoegd. Het is onduidelijk of de verwerende partij zich in casu ook op dit rapport gesteund heeft om de bestreden beslissing te nemen. Daarenboven heeft dit rapport betrekking op personen uit Montenegro. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij weliswaar in Montenegro in een vluchtelingenkamp verbleven heeft, zoals uit het administratief dossier blijkt, doch zij niet beschikt over de Montenegrijnse nationaliteit.

Voorts wordt in de bestreden beslissing verwezen naar drie documenten, met name een medicatielijst van het ministerie van gezondheid van Kosovo waaruit zou moeten blijken dat de medicatie die de verzoekende partij nodig heeft beschikbaar is, een rapport *'Kosovo: Etats des soins de santé – Mise à jour – juin 2007'* en correspondentie van 10 oktober 2008 met de Belgische ambassade. Op grond van deze documenten wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat de verzoekende partij voor haar medische zorg in principe terecht kan in zowel Kosovo als Montenegro. In casu wijst de Raad erop dat de drie opgesomde documenten niet in het administratief dossier terug te vinden zijn. Bijgevolg kan noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier afgeleid worden op welke grond de oordeelsvorming van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gegrond is. Door deze informatie niet aan het administratief dossier toe te voegen maakt de verwerende partij het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt in casu aangetoond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN